

BENJÁMIN LÁSZLÓ

Vérző zászlók alatt

*Et s'il était a refaire
Je referais ce chemin
Aragon*

*A magány, a dicséret, a szegény,
a kétségbeesés, a remény,
a hitetek, a hitegetések,
a kötél tánc a lét legperemén –
Micsoda keveréket
lökött is a végzet elé! –
Mégis így egész ez az élet,
újra ezt kezdeném.*

*Csak ezt, csak ott, hol a nyurga
fiatalember, szinte kölyök,
akit, hogy lépjen az útra
örök árnyai s élő társai közt,
Petőfi patétikus ujsza
s maga szótlán esküje köt.*

*Füledt a világ, bevetésre
sorakoznak a bombavetőök,
hágókon a tankok elébe
zuhannak a büszke fenyők,
arcára borulhat az is, aki térdre
nem esik a Vezérek előtt.*

*Rábízva a puskacsővekre
a nagy érvék, a jós-jeligék –
a falakra, az uccakövekre
– míg bomba nem veti szét –
íródik a replika, rontva meg edzve
szorítja gyermeke? foglya? szivét
az a kényszeredett, az a hetyke
törvényen-kívüliség.*

*Az ember föllobbanva kiéghet,
menekülne is, üldözi rém,
próbálja a félelmet, vereséget,
de ha fölbukik is, a helyén.
Tűz is, korom is ez az élet,
újra ezt kezdeném.*

*Gyász-tollait hullatja az ünnep –
hova lettek már a hadak?
Gyere, termő-tenyerű, vedd
a pörölyt, vakolókanalat,
úgy kalapáld, úgy rakd fel a Művet:
hídfo a jövőnek, szikla-alap.*

*Hős énekek kürtje, legendák
ideje támadt fel, csuda kor,
sorozatban készül a nagyság,
csak az ember süllyedt el valahol,
kilebeli égi parancsát
az égő csipkebokor.
Egyenlőség? Szabadság?
Vakfegyelem és protokoll.*

*A magasba a mély beleszédül?
mindenki mindenkit elárul?
divide et impera? – végül
az aljasságig belegyávul,
aki a törvény fölé ül,
aki a törvény alá hull.*

*A homlokon papi kaszt jegye, bélyeg,
ami csillag volt, ami fény –
Mit látott, mit ez a nép, hogy a szegényt
torkomig nyomta belém:
hányjam ki a mézet, a mérget,
éljek keserű kenyeren!
Kínjaiból-támadt ez az élet,
újra ezt kezdeném.*

*Hol a próbált szív, aki hitt, aki lázadt?
A Forradalom hol csavarog?
Éljen szeretett... a szavakban alázat,
ketrecben az elvek, az indulatok.
Mit az elv? mit a szív? csak a látszat!
„Az állam én vagyok!”*

*Hatalommal-vert buta göggel,
vakon, süketen, konokan
cicázik a bika-dühökkel,
mit bánja, kit ér a roham –
a feldühödött se vigyázza: kit öklel,
azt sem, hogy a nyársba rohan.*

*Ki a bajnok? a zsoldos? a sértett?
a gödörbe az is meg ez is belefér,
ha már darabokra esett a közérdek,
mindenki magának itél,
elakad a szó, marad érvnek
megint csak a vér meg a vér.*

*Vádlottnak és ügyésznek
és tanúnak álltam én
a perben, hol az ítélet
joga nem az enyém –
de az enyém ez az élet,
újra ezt kezdeném.*

*Szívárvány volt az a cél, kamasz álma?
Szesz gőze, rajongó vágy ködképe marad,
a lélek bódulata, hogy utána
keserűbben ébred a priccsen a rab?
Vagy a metán az, a sírok tétova lángja?
Lidérc csalogatja a vértanukat?*

*Vagy fény az mégis, a lélek igazi napja?
Az ember, a mindig-megcsalott, a zilált,
– sebesült hiteit, kinyját se tagadva –
fölméri megint az utat, nekivág,
gyeplőt vet az indulatokra, szavakra,
hogy el ne riassza fiát.*

*Követi fiával a vérző
zászlókat a sírokon át, a gyűlöleten,
amíg az a harc, az a végső
fölvad a mostani s új sziveken,
s az áldozatok test-halma fölé nő
virágaival az örök szerelem.*

*A virág, a jövő... zavaros a képlet,
eltéved az elme, a szem sok kusza jegyén,
de él még szívem régi kamasz-hite – végleg
nem csalhat meg a remény!
S akár koszorúzva kell érnie véget,
akár a pokol fenekén:
lenni akar, amíg él, ez az élet –
elkezdem újra, el én!*